

Zjevení 4. kapitola, část 1.

¹ Amen, sláva Pánu... A myslím si, že tento postoj sdílí mnoho lidí. Je to skutečně hezké od této mladé sestry, tento poslední verš. Opravdu si toho vážím. A my vstupujeme do této novoroční noci, a myslím si, že jsme nemohli pro tento večer zapívat nic lepšího a vhodnějšího.

² Připadá mi, že začneme ukončení tohoto roku skutečně pěkně; sněžilo, venku je břečka, typické počasí v Indianě pro toto roční období. A proto vy, jež tady vidím z Georgie a z Ohia... Tedy, bratře Dauchu a sestro Dauchová, vy víte, co to znamená, vždyť v Ohio je to stejné. Ale my jsme na cestě do Země, kde už z toho nic nebude. A o to jde.

³ Toto je novoroční noc, předvečer. A samozřejmě každý se něčím zavazuje, slibuje si něco, co hodlá v novém roce dodržet a možná už zítra nebo pozítří to nebude pravda. A proto, jak dobře víme, obracíme každým rokem novou stránku, a další den ji obracíme zpátky, a pořád dokola.

⁴ Ale je tady jedna věc, kterou bych chtěl říct, a to je to, co řekl apoštol Pavel: „Zapomínaje na věci, které jsou za mnou, o všech mých chybách a věcech, jichž jsem se dopustil, usilovně chvátám k odplatě svrchovaného povolání v Kristu.“ Jediná věc, které lituji, jsou moje chyby za uplynulý rok a ta část mého života, která uplynula, a proto Jej mohu jen pokorně poprosit o milost, abych mohl usilovně chvátat k odplatě svrchovaného povolání. Jsem si jist, že toto je svědectví nás všech, všichni to cítíme stejně.

⁵ Je mi líto, že je dnes večer tak špatné počasí a lidé nemohli přijít. Telefonoval jsem bratru Nevillemu a nevím, jestli byl schopný přijet, nebo ne. A pak přijel bratr Skaggs, on přijel zdola z Kentucky, kde mají metr sněhu, možná i více. A tak, nebo... „Je toho asi tolik,“ řekl, a proto přiměl jistého farmáře, aby jej několikrát vytáhl na kopec traktorem. A tak jsem si pomyslel: „No, pokud tady máme pět nebo sedm centimetrů, to ani nestojí za řeč, pokud toho je jen tolik. Cesty jsou sjízdné a všichni se mohou pohybovat.“

⁶ Tak tedy, dnes je večer, budeme patrně poslouchat mnoho různých kazatelů, kteří sem přišli. A oni sem budou přicházet v různých částech večera, až do půlnoci. Myslím si, že se posadí a budou bdít, až do příchodu nového roku... zatímco ten starý pomine. A

obvykle vzývají k oltáři, modlí se a dělají sliby Bohu a obnovují své sliby.

⁷ A řekl jsem bratrovi Nevillemu... Telefonoval jsem mu, abych se dozvěděl, jestli přijede, a řekl jsem: „Pokud nepřijedeš, pak se pokusím pokračovat, jak nejlépe dovedu.“ A kdyby nemohl ráno přijet, pak budu pokračovat v tom, jak jen budu moci — dokud nepřijede. A řekl jsem mu, že se chci pokusit o to dnes večer, uvažoval jsem o přednesení asi patnáctiminutového poselství, nebo tak něco. A tak, vidím, že tady máte několik dalších kazatelů, v očekávání.

⁸ A proto jsem si pomyslel, že začnu a budu pokračovat v kázání z knihy Zjevení, prostě pokračovat v tom dál, a vezmu to od začátku 4. kapitoly. A pokud s tím pro tentokrát nebudeme hotoví, budeme v tom pokračovat někdy jindy. A pak, nakolik budeme schopni, půjdeme do 5. a 6. Kapitoly. Ať nám to Pán pomůže dokončit.

⁹ Chtěl bych teď, než začnu, říci, že tady byl... že jsme měli nedávno návštěvu z... bratra Drummondse Thomse s manželkou. To jsou jeho matka a otec, kteří tady dnes večer sedí. Oni se právě vrátili z Afriky, kde pořádali velké zachraňující duše bohoslužby a bohoslužby s Božským uzdravováním. Tato obyčejná paní zaujala onehdy, nakolik vím, místo své babičky a konala vězeňské bohoslužby a hříšníci přicházeli k Pánu, a tak dále. Bylo to prostě nádherné, jakým způsobem Bůh používal tento mladý pár. Oni jsou teď na nějakou dobu zde v Americe, aby se věnovali evangelizační práci.

¹⁰ Jestliže někdo z vašich pastorů... Chci napsat bratru Drummond... Drummond, no, popletl jsem si to jméno. Proč si nepřijme nějaké dobré anglické příjmení a na toto ať zapomene? Označme ho tedy nějakým číslem, co říkáte. Protože toto neumím vyslovit, ne? Myslím si, že to neumí polovina z nás. „Drummond“, myslím si, že tak se to správně vyslovuje; a sestra Charlotte. Pokud si někdo z vás přeje mít tyto lidi, byl bych rád, kdybych se dozvěděl, že jste je přijali ve svém sboru.

¹¹ Tato paní, totiž sestra Charlotte, ona je ještě dítě. Nedávno tady vydávala Medě svědectví o svých zkušenostech, které prožili v Africe, a já vám říkám, že to bylo... Billy, to mi připomnělo znovu onu starou dobu; znělo mi to, jako kdybych slyšel afrikánštinu. A proto boj probíhá tam na jihu stejně tak jako tady.

¹² Pokud byste si někdo přáli mít bratra Drummondse kvůli... a sestru Charlotte, za účelem kampaní ve svých církvích, v případě, že si

je přejete, zatelefonujte bratru Tony Zablemu sem do Melrose 7–3945. Pokud si to chcete někteří z vás kazatelů poznamenat, opravdu doporučuji bratra... Je to dobrý kazatel, upřímný chlapec, který potřebuje dobře odrazit, začít. Je nebojácný, je to dobrý chlapec, a já jej velice miluji. A tak si zapamatujte, Melrose 7–3945. A já položím tento lístek sem, a kdybyste... To je jejích vizitka, a kdybyste si náhodou nestačili poznamenat toto číslo, no, můžete si je přijít vyzvednout dnes večer, nebo kdykoliv o přestávce mezi jednotlivými částmi bohoslužeb. A vezměte si jejich číslo a zavolejte, pokud byste je chtěli mít v některé z vašich církví kvůli shromáždění, nebo pokud víte o někom, kdo by je chtěl, protože oni podnikají tažení napříč Amerikou.

13 Není to něco? Afrika musí posílat misionáře sem do Ameriky! To je místo, kde jsou zapotřebí, právě zde, více než tam.

14 Kolik z vás má radost a těší se, že vás Pán ochránil ještě jeden rok? A tak jsme tady a blížíme se ke konci cesty. A prosím, aby nám Bůh odpustil všechny naše hříchy a nedostatky.

15 No, a chtěl bych ještě něco říct, než začnu. Přeji každému jednotlivě ten nejúspěšnější a nejpožehnanější a oplývající zdravím nový rok, jaký jen vám mohu popřát. Bůh buď s vámi! Ať vám dá růst tělesně a duchovně a finančně, i materiálně. Cokoli Bůh může na vás přivodit, prosím Ježí, aby tak udělal.

16 Teď sám očekávám nový rok a pouze Bůh ví, co přinese zítřek. A naše rozhodnutí musí být učiněna okamžitě. Máme už připraven všechen materiál. Bratr Jim, tam nahoře, má všechno připraveno, co se týče pozvání a jiných věcí, ze zahraničí, z celého světa, abychom si byli jisti, kam nás Pán povede. A já se u vás opravdu doprosují vašich modliteb, lidé, modlete se z vašich srdcí k Bohu, abych se nikdy nedostal na scestí. Já... Nejvíce si přeji, abych byl upřímný a nikdy se nedostal na scestí. A tak tedy, mám za sebou dobrý rok.

17 A častokrát lidé něco nechápou. A když říkají: „Bratře Branhamo, ty jsi... ty už nechodíš na místa, kde jsi chodíval a jako ti ostatní kazatelé, a mají všechno...“ Naučil jsem se jednu věc, naučil jsem se lekci z Bible a od našeho Pána, že Ježíš nebyl herec. On tuto vlastnost neměl. Jemu nebylo vlastní herectví. Vidíte, On nebyl žádný herec, a ani nevěřím, že by Jeho učedníci mohli být nějakými herci. Nikdy se nepředvádějí jako herci.

¹⁸ A zde podle mého mínění jsme zmeškali loď, mnozí dnes (možná je to jen můj vlastní názor), ale když příliš vytrubujeme o všem možném, víte co, myslím si, že v tom je víc herectví, než posvátna.

¹⁹ Už jste si všimli při příchodu Páně těch, kteří Ho skutečně přijali? Simeon, nikdo o něm nic neslyšel, ale on očekával Pána. Slepá Anna v chrámu. Jan Křtitel na poušti. A oni...

²⁰ Jan odešel na pustinu ve svých devíti letech a neukázal se, dokud mu nebylo třicet; na pustině. A lidé jako on, kteří tajně věřili a žili pokorně a očekávali příchod Páně, oni nikdy nevytrubovali o svých shromážděních a nevsadili na veliká znamení (to je ta hodina, ten čas) — televizní vysílání a vše ostatní. To je dobré pro ty, kteří to chtějí takhle dělat, ale pokud jde o mne, tak mi to nepřipadá, že by to bylo Kristu podobné.

²¹ Víím, že jednou mu Jeho bratři řekli: „Ty děláš zázraky a všechno, proč nejdeš do Jeruzaléma? My jdeme na velikonoční svátek, můžeš vyzvat Kaifáše, velekněze a ty ostatní a dát jim to na vědomí. Udělej to také před nimi, aby mohli vidět tvoje skutky. A teď, pohled, flákáš se s bandou rybářů a podobně, tam dole u řeky, s takovou spodinou. Proč tam nejdeš a neukážeš tyto věci světu?“ Vidíte?

²² Ježíš řekl: „Váš čas je vždy příhodný, můj čas ještě nepřišel.“ Vidíte?

²³ Jan byl jednou... Jan Křtitel, Písmo říká o Jeho příchodu. Až On přijde... Jakže, Izaiáš řekl sedm set dvanáct let před Jeho narozením: „Bude hlas volajícího na poušti.“ A on řekl: „Všechny hory budou poskakovat jak jehňata a všechny větve budou tleskat a vysoká místa se sníží a údolí se vyplní.“

²⁴ Jaké prorocství! Co si myslíte o kazatelích v oněch dnech... Když oni se toho chopili, pak si jistě řekli: „Jé! Když přijde ten veliký prorok, každý ho pozná. Bůh roztáhne na obloze baldachýn, nebeské chodby se nakloní k zemi, ohnivé vozy se budou pohybovat směrem dolů a andělské kapely jej budou doprovázet na zem.“

²⁵ A když on přišel, byl to starý chlupatý kazatel s kouskem jehněčí kůže ovinuté kolem sebe místo opasku. Snad se nikdy nevykoupal... Jednou za tři nebo čtyři měsíce. A vystoupil tam na poušti, postavil se po kolena do bahna a kázal: „Čiňte pokání, neboť se přiblížilo Království nebeské!“ Nikdy nepřišel do města, pokud ho chtěl někdo slyšet, musel přijít k Jordánu, aby si ho vyslechl, ti, kteří chtěli. Co tím docílil? Zatrásl národem, zatrásl světem.

²⁶ Přichází otřes na lidi, o jakém nemají tušení. Když přišel Ježíš, On se nepředstavil mezi velkými a vysokými. On přišel do svých vlastních, přišel k těm, kteří Ho očekávali. Právě tam přichází otřes. To je to, co On dělá dnes. Duch svatý sestupuje k těm, kteří jsou Bohem povoláni. Přichází velký otřes, mezi vyvolené. Velké, mocné věci se budou dít a svět se o tom vůbec nic nedozví.

²⁷ Oni si myslí, že všechny ty velké květnaté věci, televizní vysílání do celého světa a televize, a stavby za milióny dolarů a všechno možné, že to jsou ty velké věci. To je hloupost v Božích očích. Bůh se na tyto velké věci nedívá. Čemu člověk říká „hloupost“, tomu Bůh říká „velké“; a čemu člověk říká „velké“, Bůh říká „hloupost“. „Zalíbilo se mu skrze hloupé kázání spasit ty, kteří by zahynuli.“

²⁸ Nyní k Janovi. Co si myslíte, že oni říkali? „Tam je nějaký starý fanatik, starý chlupatý chlapík, přicházející z pouště, ovitý kouskem skopové kůže. A jakže, on stojí bosý v blátě na břehu Jordánu a něco tam vyvádí. Kdo kdy slýchal takové věci?“

²⁹ Když přišel Ježíš. „Mesiáš se narodil ve stáji na hromadě slámy a kolem bucel dobytek. A myslíte si, že matka... nemanželsky, jako jeho otec... Matka se měla stát maminkou dřív, než byli oddáni, jakže, On se narodil nemanželsky. A ten chlapík?“ Ó, je! Vidíte? Ale to bylo to velké, a oni To nepoznali. Vidíte? Oni To nepoznali.

³⁰ A to stejné je dnes s Evangeliem. „Velké!“ A Evangelium otrásá jako nikdy doposud, ale ono otrásá tím zbytkem. To souhlasí, ono ho připravuje.

³¹ On přišel do svých vlastních a Jeho vlastní Ho nepřijali. On řekl svým učedníkům: „Na cestu pohanů nechodte, ale raději jděte ke ztraceným ovcím Izraelova domu. A když půjdete, kdo vás přijímá, mne přijímá. Když přijdete do města a oni vás nepřijmou, setřeste prach ze svých nohou a odejděte. Amen, říkám vám, že v soudný den bude sodomské a gomorské zemi lehčeji, než tomu městu.“ A každé z těchto měst, jež odmítlo tyto muže, leží dnes v popelu. A každé, které je přijalo, stojí nadále jako *kostelní věže*. To je pravda, vidíte. Trvá mu dlouhou dobu, než odpoví; ale Bůh odpoví. Nestrachujte se. Nedostal jsem se ještě k tématu, možná se vůbec nedostanu ke Zjevení. Ó!

*Ó, já chci Jej vidět, spatřit Jeho tvář,
navždy zpívat o Jeho spasitelné milosti;
na ulicích Slávy moci vznést svůj hlas;*

starosti pryč, domů vstříc, toť štěstí a slast.

³² Mám to rád. Skloňme hlavy na... nebo, nechtěli byste předtím povstat? Myslím si... Bible říká: „Když stojíte a modlíte se, odpusťte.“ Kolik z vás je tady v potřebě, kterou by chtěl dát najevo zvednutím ruky? Pamatujte, Bůh to vidí, On o tom všem ví.

³³ Náš nebeský Otče, přistupujeme ke Tvé Božské svatosti ve jménu Pána Ježíše, v tom na vše postačitelném Jménu, které bylo dáno lidem, takže dokonce rodiny v nebesích a na zemi nesou jméno „Ježíš“.

³⁴ A prosíme, Pane, abys přijal naše díkuvzdání. Především, než začnu, ten chýlící se ke konci rok... zatímco vstupujeme do noční bohoslužby, přistupujeme s díkuvzdáním, rozjímáme nad Tvým Slovem s vědomím, co znamená TAK PRAVÍ PÁN. Kolik věci bychom mohli napsat na papír, za které bychom chtěli vyjádřit vděčnost! Tyto malé nepatrné úniky, které jsme měli v tomto roce, kde se satan pokoušel udusit náš život, ale Ty nejsi ještě s námi hotov. A proto stále pokračujeme. Věříme, Pane, že jsme byli narozeni a vychováni na tomto světě pouze ke Tvé cti a slávě.

³⁵ A prosíme, Otče... promiň nám všechna naše přestoupení a každou chybu, které jsme se cestou dopustili. Dej nám dnes večer zapomenout na naše chyby, zatímco je uznáváme a pohřbíváme je v moři zapomnění, ve jménu Pána Ježíše, abychom je již nikdy víc nevykopali; ale od nynějška usilovně chvátali k svrchované odplatě, pro onoho dokonalého muže, Ježíše Krista. Uděl nám to dnes večer, Otče.

³⁶ Zatímco Tvoji služebníci mluví, jeden každý z nich, ať Tvé pomazání na ně sestoupí s Duchem života a ať zvěstují jako nikdy předtím a přinesou poselství zde v církvi dnes večer.

³⁷ A shromáždili jsme se tady pod touto skromnou střechou, za kterou jsme Ti vděční, Pane. Jsme vděční, že máme oheň, který hřeje, u něhož můžeme sedět, za střechu nad naší hlavou, a to je vše, co potřebujeme.

³⁸ Neboť naše poklady nejsou na tomto světě, ale na světě, který přichází, Bože, nacházíme se tam, kde věříme, že se zloději nemohou vloupat a krást, a moli nemohou ničit, protože náš poklad to je Život věčný. A prosíme, Otče, abys nás opatroval po všechny dny našeho života.

³⁹ Učín nás způsobilými služebníky. Odejmi od nás, Pane, každou špatnost, celou minulost. Ať to... ať všechny kořeny zlomyslnosti a hořkosti jsou odňaty z našich životů, abychom mohli být pokornými a milými před Tebou. Vyslyš, Pane. Kéž by ten přicházející rok byl tím největším rokem, jaký jsme kdy zažili. Uděl, Pane. Daruj nám to teď, dnes večer, něco z Tvého Slova, zatímco očekáváme na Tvoje poselství. Prosíme o to v Ježíšově jménu, amen. Můžete se posadit.

⁴⁰ Tak tedy, není to pro mne lehké, když tady pozoruji ty hodiny a nechci zdržovat mé bratry, kteří čekají, a proto se pokusím tuto svou část dostat ze sebe co nejrychleji. A případně, kdybychom to nedokončili, pak bude-li Pán chtít, zítra ráno se pokusíme pokračovat. A pokud bratr Neville, nepřijede, nebo se stane cokoliv jiného, no, pak se pokusím, bude-li Pán chtít, být zde a pokračovat v bohoslužbě nedělní školy.

⁴¹ Tedy nezapomeňte:

*Modli se, modli se, toť cesta jediná,
abys dosáhl vyšší úrovně.
Modli se, modli se modlitbou víry,
a sprovedíš dolů Boží požehnání.*

⁴² To je jediný způsob, jak to můžeš docílit. Zpívejme to spolu. Zaposlouchejme se do toho teď! Máme dost času.

*Modli se, modli se, toť cesta jediná,
abys dosáhl vyšší úrovně.
Modli se, modli se modlitbou víry,
a sprovedíš dolů Boží požehnání.*

⁴³ Jestliže však modlitba víry sprovedí dolů Boží požehnání, zůstaňme v modlitbě. Jsem tak vděčný dnes večer, že máme nové tváře v království Božím, které tady nebyly v uplynulém roce. A já zůstávám v modlitbě, aby po celou dobu bylo přidáváno více a více lidí. A nebyla řečena ještě ani polovina toho, co bude na té druhé straně.

⁴⁴ Nyní pootevřeme 4. kapitolu Zjevení — Zjevení.

⁴⁵ Potřebuje někdo Bibli? Pokud chcete sledovat text spolu s námi, my tady nějaké Bible máme. Dobře, ať některý z uváděčů přijde, máme tu celou hromadu Biblí. Ať některý z důvěrníků nebo uváděčů, nebo

někdo ať sem hned přijde. Bratře Zable; ať sem ještě někdo přijde. Jestli chceš obsloužit obě strany; my půjdeme dolů uličkou. A každý, kdo chce Bibli a chtěl by to sledovat spolu s námi, no, sundej je dolů a dej každému, kdo chce.

46 Chtěl bych, abyste si teď otevřeli Bibli ve Zjevení, 4. kapitole.

47 A teď, pokud sedíte vzadu a chtěli byste přejít sem dopředu, je tady spousta místa, abyste se mohli sem přesunout. A cítte se pohodlně, abychom mohli ihned přistoupit k lekci a pomozte mi číst a studovat, zatímco jsme spolu. Jsou tady volná místa. Vidím přicházející pár. Tady jsou dvě místa, zrovna tu. Tady je místo pro jednoho, přímo tady. A tam vzadu, tam jsou také místa. Myslím si, že ty ventilátory fungují všude stejně.

48 A teď, kolik z vás mělo radost z naší poslední lekce, kterou jsme probírali, té osmidenní lekce na téma Sedmi církevních věků? Děkuji. Mám z toho dobrý pocit, protože i já jsem z toho vzal skutečně velké požehnání.

49 Tak tedy, dnes večer jsme ve 4. kapitole, a naposledy jsme skončili tam, kde Jan mluvil k Laodicejskému církevnímu věku. A ten Laodicejský církevní věk byl nejzmatenějším církevním věkem ze všech.

50 A viděli jsme v té poslední části Laodicejského církevního věku tu politováníhodnou scénu, Ježíše stojícího vně své vlastní církve, jak byl vystrčen ven, a klepe na dveře, pokoušejíc se dostat zpátky. Není to hříšné? Připadá mi to, že je to jedno z nejpolitováníhodnějších míst Písma, jaké jsem kdy četl. Ježíš stojí za svými vlastními dveřmi, a Jeho církev Ho vystrčila ven a On se pokouší dostat zpátky, jen aby je mohl zachránit: „Každý, kdo otevře a pustí mne do mého vlastního domu, budu s ním večeřet a on se mnou.“ Není to politováníhodné? Bůh nebes vystrčený ven ze své vlastní církve skrze jejich věrovyznání a denominace a způsob, jak to udělali. Vystrčili Ho ven... Vystrčili Ho ven z církve a přijali svá vyznání víry.

51 Je to totéž, co se stalo v den Ježíšova ukřižování. Stalo se to tehdy, kdy oni přijali Barabáše, vraha, a ukřižovali Ježíše. Osvobodili vraha, kterého tam měli a který byl prokazatelně vrahem, a přijali... odmítli Ježíše Krista, toho jediného, který jim mohl dát Život.

52 A to stejné je s každou denominací a s letniční denominací, kterou dnes máme. Oni vidí ty denominace a umřou, jakmile udělají ze sebe denominaci. Ještě nebyla ani jedna (na stránkách dějin), která se

kdy stala denominací, a kterou okamžitě nepotkalo to jediné, totiž smrt. Jakmile se staly denominací, opustily je všechna znamení a zázraky a dary a všechno ostatní. A na místo přijeti Pána Ježíše, aby jim dal Život, se vrátili zpátky a znovu pustili mezi sebe Barabáše. Není to něco hrozného? Není divu, že Bůh byl vypuzen zprostřed jejich církve a stojí a klepe, to je ten poslední církevní věk, a On usiluje se dostat zpět.

⁵³ Nyní zjišťujeme, že Zjevení je uzavřeno ve třech částech. První, to jsou tři první kapitoly, související s Církví, poselstvím, andělem... andělů Církve. A pak ona zmizí zde ve 3. kapitole a neukáže se dříve než v 19. kapitole, v 19. kapitole se vrací. A mezitím v té době Bůh jedná s Židy. Pak dále, je to mezi příchodem onoho velikého města Jeruzaléma, a zapečetěním Izraelského lidu, a tak dále, při konci času.

⁵⁴ Tak tedy, dnes večer opouštíme... Ihned potom Jan viděl... Na ostrově Patmos... Kolik z vás si pamatuje, jak daleko byl Patmos od pobřeží? Jak daleko to bylo? Asi padesát kilometrů od pobřeží, to souhlasí. A kolik měl Patmos po obvodu? Pamatuje si to někdo ze zeměpisu? Asi dvacet čtyři kilometrů po obvodu. A byl místem vyhnanství pro Římany, posílali tam vězně. A proč se tam nacházel Jan? Co spáchal? Ukradl snad něco? Ne. No, byl tedy... Poslali ho tam snad kvůli tomu, že pobuřoval lidi a páchal nějaké zlo? Nikoliv. Proč tam tedy byl? Kvůli Slovu Božímu a svému svědectví a za kázání Evangelia.

⁵⁵ A může potkat křesťana něco, co mu neposlouží k tomu nejlepšímu? Ne, nikoliv. Proč ho tedy Bůh dostal na tu samotu, na ten ostrov? Aby nám dal knihu Zjevení. Rozumíte, Bůh může ošálit ďábla kdykoliv, když si to přeje. Souhlasíte? Prostě může. Já Jej zkrátka miluji. Protože nemusím být chytrý, vidíte. Tak tedy, kdybych byl chytrý, pak bych možná na to všechno zapomněl, jelikož vím, že nikdo nemůže být tak chytrý jako On. A tudíž prostě... Cokoliv mám, odevzdávám se se vším všudy Jemu a dávám pozor na to, co On mi nařizuje, abych dělal. To je všechno. Někdy je to úplně v rozporu s mým způsobem myšlení. Ale vím, že jestli mne On vede, On je chytrý. On ví, co dělá, já nevím. A proto mu to dovolím udělat, vidíte, a pak prostě...?... To je to, bratře Neville, dobře. Ano, Pane, dovol mu to dělat. Rozumíte? On je ten, který ví, co dělá, já ne. Rozumíte? A proto já se nepokouším mít žádnou z těch velikých nádherných květnatých věcí. Jen se pokořím a říkám: „Tady jsem, Otče, pokaždé, kdy mě potřebuješ.“ A proto jdi dál tímto způsobem a nakonec se ukáže, že to je správné.

⁵⁶ A proto Jan; nebýt Jana a nebýt toho, že Jan byl na tomto ostrově, neměli bychom knihu Zjevení. Byl to Boží způsob, jak nám dát knihu Zjevení. On tam byl tuším tři roky, a na té Knize... on tam napsal knihu Zjevení.

⁵⁷ Tak tedy, když ho opouštíme při tom posledním pozvání 22. verše 3. kapitoly: „Kdo má uši, slyš, co Duch praví církvím.“

⁵⁸ Nyní začínáme 4. kapitolu:

Potom jsem viděl, a hle, v nebi byly otevřené dveře. A ten první hlas, který jsem slyšel, jak se mnou mluví, zněl jako polnice a říkal: „Vystup sem a ukážu ti, co se musí stát potom.“

⁵⁹ Budeme tím procházet verš za veršem. A mám zde poznamenaných hodně míst Písma, plný notes, a nevím, jak daleko se v tom posuneme. Ať nás Pán vede. Teď sledujte, co Slovo říká:

Potom jsem viděl... [Po uplynutí církevního věku.]

⁶⁰ A všechno, co se bude dál dít, se bude vztahovat, se bude na zemi dít po vytržení Církve. Vidíte, po vytržení. To se teď vrátí zpět a bude se zabývat Izraelem. Po církevním věku, po věkách církve, a oni... Církev se znovu neobjeví, teprve až ve Zjevení 19. kapitole, kdy se vrací se svým Ženichem. Sláva Bohu za svatbu!

⁶¹ Přečtěme si to. Chcete si číst tato místa Písma, když o nich pojednáváme? Dobře. Otevřeme si teď Zjevení 19. Dobře, Zjevení 19. Začneme od 7. verše Zjevení 19. To je, kde se Církev znovu ukazuje a neukáže se až zde v 19. kapitole.

Radujme se, jásejme a vzdejme mu chválu, neboť nadešla svatba Beránkova a jeho manželka se připravila.

⁶² Ó, mohl bych o tom kázat až do půlnoci, a neřekl bych ani polovinu. Hledte, „manželka Jeho připravila se“.

⁶³ Charlie, Nellie, Rodneyi, a vy ostatní, to je to, o čem jsme se bavili tam dole onoho dne. Vidíte? Když Elizeus hodil plášť na Eliáše... Nebo Eliáš ho vložil na Elizea; on vztáhl ruku a vzal si ho zpět a oblékl si ho znovu a pak v něm šel, až překročil Jordán, vystoupil na horu, nasedl do kočáru a hodil ho dolů.

⁶⁴ Ze všeho nejdřív, když je křesťan prvně zachráněn, jeho tvář se obrací ke Kristu, pak musí sám něco udělat. Dále on se musí posvětit

od všech nečistých zlovyků, odložit stranou veškeré břímě, připravit se. Nevěsta se připravila!

65 Vybavuje se mi malý příběh, musím to říct dříve, než budeme pokračovat. Tam na západě, před nějakou dobou, před mnoha léty, existovala velká společnost Armour and Swift Packing. Jak to bývá, přicházeli sem kupovat dobytek a kupovat ranče. A ony měly značnou cenu, a skupovali všechny malé ranče, a takto měli ranče o miliónech akrů a chovali to veliké skvělé plemeno Hereford, odděleně ve skupinách. Jejich vlastní... Vlastnili svou železnici a všechno možné a převáželi dobytek z jedné pastvy na druhou.

66 A Armour and Swift měli obrovské ranče a měli tam jednu předáka, dohlážitěle tohoto ranče a ten měl čtyři nebo pět dcer. A jednou se dozvěděli, že jeden z těch velkých bratrů společnosti Armour... bratr ne, ale syn se chystal navštívit tento ranč. A byl to mladý svobodný muž. A všechny ty dívky si byly jisty tím, že jakmile se ten chlapec objeví, že ho okouzlí. A proto se všechny chystaly a chtěly všechno připravit na jeho příchod.

67 Když tam přijel, ony se chystaly, že mu vyjdou naproti, a oblekly se do starých hraničářských oděvů do svých skrovných šatů s trásněmi a s pistolí u boku a v kloboučcích posazených vzadu na hlavě, však víte. Chtěly vypadat jako opravdové západačky a každá z těch dívek se chystala... Každá chtěla toho chlapce ulovit.

68 A měly tam takovou bídnu sestřenici, jejíž matka zemřela a její otec taky zemřel. Byla to jejich sestřenice a otročila téměř všem, kteří tam žili. Musela dělat každou špinavou práci, mýt nádobí a všechno možné. Neměla si co obléknout, nosila jenom obnošené věci.

69 A když nadešla doba předpokládaného příjezdu chlapce, všechny nasedly do čtyřkolky a zmizely dole na stanici, aby ho přivítaly. Střílely z pistolí, a koně ržáli, a všechno možné. A přivezly ho na ranč. A toho večera se pořádal velký mejdan. A oni vyšli tam, kde měli stoh sena a ohradu pro skot, a zpívali a tancovali celou noc. A on tam strávil dva nebo tři dny.

70 Ta chudá sestřenice...

71 Teď bych to chtěl k něčemu přirovnat. Naše sestřenice, které jsou všechny pěkně oblečené; a vysoké věže a nádherné kostely a vypadá to tak, že když chceme někoho urážlivě nazvat, když se něco špatného stane, házíme to na letniční. Oni se také dopouštějí špatností, ale nikdy o tom neuslyšíte, vidíte. Oni jsou v jistém smyslu „klasika“, a

tak oni... o těch věcech se toho moc neproslychá. Ale ať se jen nějaký letniční kazatel dopustí, byť jednou nějaké chyby, ó, bratře. Říkám vám, oni to rozmáznou po celé zemi v novinách. Ano, prosím. Ať se nějaký letniční bratr modlí za dítě a ono zemře, každé noviny v zemi zveřejní, že „Božské uzdravování je fanatismus“.

⁷² Dobře, proč tedy v novinách nezveřejňujeme každý případ selhání lékařů? „Každému se má měřit stejným loktem.“ Vidíte? A proto, kdyby se to tak dělalo, pak by nestačilo sloupců v novinách, kdyby měli vyjmenovat všechny, kteří zemřeli. Kdybych přišel na hřbitov a řekl: „Ať teď vstanou všichni, kteří zemřeli pod Božským uzdravováním,“ a pak bych řekl, „ať vstanou všichni, kteří zemřeli v průběhu lékařské terapie“, ti by je převyšovali co do počtu milión k jednomu. O tom není pochyb. A proto, když kritizují jednoho, ať kritizují i toho druhého. Pak je to spravedlivé. Ale oni usmrtí každoročně milióny medicínou a operacemi, a o tom se nedozvíme ani slovo. Vidíte?

⁷³ Tak tedy to chudé děvče vykonávalo celou tu drsnou práci. A pak neočekávaně, ten chlapec... Jednou večer, když bylo po večeři a oni měli tancovačku a všechny ty holky se vyšňořily, však to znáte. A to chudé, obyčejné děvče mělo na sobě staré, rozedrané šaty.

A jednou večer, když po večeři seděla v jídelně a skončila mýt nádoby a pak vyběhla ven na dvorek, vylít pomyje, rozumíte, když zabočila kolem ohrady pro skot, tam stál on a opíral se o ohradu. On řekl: „Dobrý večer.“

⁷⁴ Ona se tak zastyděla, protože to byl syn dohlázele, syn majitele toho ranče. Spustila dřez s pomyji takhle dolů, aby nepozoroval, že je otrhaná; začala couvat, byla bosá, a dívala se takhle dozadu.

⁷⁵ A on k ní přistoupil a řekl: „Neboj se.“ Řekl: „Chtěl bych ti něco povědět.“ Řekl: „Přišel jsem sem kvůli tomu, abych si našel manželku.“ A řekl: „Rozhlížel jsem se všude dokola,“ řekl, „nechci se oženit s žádnou z těch holek tam z města, chci si vzít takovou, kterou budu moci považovat za opravdovou manželku.“ A řekl: „Mezi všemi, které jsem viděl, sledoval jsem tebe a dozvěděl jsem se, že ty jsi jejich sestřenice.“

Odpověděla: „To je pravda, pane.“

⁷⁶ Řekl: „Chci tě o něco požádat. Chceš se stát mou ženou?“ Jé, ona nevěděla, co si má počít. Byla v úzkých. Nevěděla, co má tomu muži odpovědět.

77 Ó, já si prostě dokážu představit jak se cítila. A co vy? Když já, kdysi hříšník, ničema, dítě opilců, a Ježíš Kristus řekl: „Chci tě za svého.“ Jak mohl vůbec přijít k někomu jako já? Jak mohl vůbec říci: „Dám ti dům v nebi?“ Jak On mohl kdy vůbec říci: „Já tě spasím?“ Takového bídáka jako já, jak se to vůbec mohlo stát? Ale On to udělal!

78 Ona řekla: „Pane, ne — nejsem... já — já nejsem toho hodna. Nemohu být manželkou muže, jako jste vy,“ řekla, „protože vy jste zvyklý na velký luxus. A já o tom nemám ani ponětí, jsem chudá.“

On řekl: „Ale já jsem si tě vyvolil.“

79 A nebylo to nádherné, když toto řekl Ježíš tobě? Tys věděl, že jsi nebyl hoden být křesťanem. Ty jsi nemohl udělat vůbec nic, ale On... To není nic... On tě prostě vybral. On... To je Jeho dobrota, Jeho milosrdenství, že si tě vybral. Ty sis Ho nevybral, vždyť to víš, On vybral tebe. To je pravda.

80 Ona řekla: „Já — já ne...“ Ona řekla...

81 „Nedívej se na to, co máš na sobě. Já se nedívám na tvé oblečení, dívám se na to, co jsi.“ Řekl: „Chceš si mě vzít?“ A tak si nakonec dali slovo. Řekl: „Ode dneška za rok se vrátím. Buď připravena, měj oblečeny svatební šaty, protože já se vrátím a ožením se s tebou tady na tomto ranči. A pak tě vezmu s sebou na předměstí Chicaga a tam budeš mít palác, ve kterém budeš bydlet. A mytí nádobí a takové věci budou pak ty tam.“

82 Když se o tom sestry nebo sestřenice dozvěděly, řekly: „Chuděrka, malý primitivní negramota! Víš dobře, že ten muž to tak nemyslel!“

83 A není to totéž, co oni říkají dnes? „Jak by mohla ta banda svatých povalečů, lidí, kteří se umí s bídou podepsat, jakby oni mohli být touto Církví? Jak by to mohla být taková skupina?“ Ale to je úplně v pořádku, když jsme byli zasnoubeni a pocítili jsme zasnubní polibek Ježíše Krista ve svých srdcích, že snímá naše hříchy, Něco nám říká, že On se vrátí znovu, je to tak jisté, jako slunce na nebi, On se jednou znovu vrátí.

84 Celý rok dřela jako otrok, aby ušetřila z těch svých mizerných 75 centů, nebo kolik toho bylo, své denní mzdy. Šetřila, aby si koupila svatební šaty a všechno připravila. Ó, to byla její jediná myšlenka, být připravena. (A on... „Ona se připravila.“) Koupila si šaty, své svatební šaty, zatímco její sestřenice se jí posmívaly a dělaly si z ní legraci.

⁸⁵ Nakonec nastal ten poslední den. Ona se oblékla do svých svatebních šatů (ó!), připravila se, umyla se. A její malé sestřenice k ní přišly a klaněly se jí, říkajíc: „Nu, ty malý hlupáčku. Jakže, buď si jistá, že on to tak nemyslel. On by nemluvil s... nevzal by si takovou holku.“ Ale, ona se tak nebo tak připravila.

⁸⁶ Nastal pozdní večer, a ony se jí začaly posmívat a tropit si z ní žerty. Ona stala u dveří, a nicméně čekala. Zeptaly se: „V kolik říkal, že tady bude?“

⁸⁷ Odpověděla: „To mi neřekl.“ Ale řekla: „Pověděl mi oné noci, že si mne vezme... A dal mi tehdy zasnubní prsten. On řekl, pověděl mi, že to bude přibližně ode dneška za rok, a proto mi zbývá ještě hodina.“ Amen, zůstaňte v očekávání. „Zbývá mi ještě hodina, ještě třicet minut, ještě deset minut.“ A ony se jí posmívaly, tropily si z ní žerty a různě ji urážely.

⁸⁸ Ale posléze, v oné kritické hodině uslyšely skřípat písek pod koly, příjížděli koně. To bylo něco, pohledět na tuto malou nevěstu, která se připravila, jak ona vypálila ze dveří a běžela mezi špalíry pnoucích růží a padla přímo do náruče toho muže, kterého milovala, aby se stal jejím manželem a vzal ji k sobě, oženil se s ní a odjel pryč.

⁸⁹ Během jednoho z těchto dnů, bratře, ti, kteří se posmívají a říkají „svatí povaleči a letniční“ a podobně... My čekáme, zůstává nám ještě krátký čas. Oni říkají: „Ó, vždyť v tom přece není žádný rozdíl.“ Nestarejte se, moc času nám už nezůstalo. A v té chvíli On zaslíbil, že bude zde. A jednoho dne poletíme a odejdeme pryč. Jen buďte hotoví! Mějte na sobě svatební roucho. Zbavte se jakékoli ukrutnosti z vašich srdcí. Všeho co...

⁹⁰ Poslouchajte, co tady říká Písmo:

Radujme se, jásejme a vzdejme mu chválu, neboť nadešla svatba Beránkova a jeho manželka se připravila.

(Pochopili jste to?)

A bylo jí dáno, aby si oblékla zářivě čistý kment, a ten kment jsou spravedlivé činy svatých.

(„Sláva Bohu!“)

A řekl mi: „Piš: Blahoslavení, kteří jsou pozváni k Beránkově svatební večeři.“ A řekl mi: „Toto jsou pravá Boží slova.“

91 A proto bude jednoho z těchto dnů setkání na povětrí, v tom milém sladkém zítřku. Ano, jen stůjte hotoví! Setrvejte hotoví! Očistěte vaše srdce od každé špatné myšlenky. Mějte víru v Boha, nehleďte na to, jak temně to vypadá a kolik opovržení a žertů a připomínek: „Ty ses spletl.“ Zůstaň jen ve svatosti života a žij pro Boha. Jdi kupředu, tato hodina nadejde!

92 A proto vidíte, ona se ukazuje znovu ve Zjevení 19.

Potom jsem viděl... [Po těch sedmi církevních věkách.]

Potom jsem viděl, a hle, dveře...

93 Tak tedy pamatujte, Jan se stále nachází na Patmu. A poté, co viděl se přesouvat všechny církevní věky:

... jsem viděl, a hle, v nebi byly dveře otevřené...

94 „Dveře.“ Co znamenají dveře? Zjevení 3:8. Ve Zjevení 3. kapitole 8. verši: „Znám tvé skutky. Hle, postavil jsem před tebou otevřené dveře a nikdo je nemůže zavřít, a když zavřu, nikdo nemůže otevřít.“ On je Dveřmi! Dveře! Kristus je Dveřmi. On řekl, ve svatém Jánů 10: „Já jsem dveřmi ovčince.“

95 V této starobylé zemi jsme mohli sledovat, jak pastýř shání své ovce. Pak je počítá a přesvědčí se, že jsou všechny uvnitř, pak si lehne na zem ve dveřích. Vlk nemohl přijít, aniž by jej překročil, stejně jako ovce se nemohla dostat ven, aniž by ho překročila. Ó, jak bezpečně se tato ovce cítila, vždyť pastýř ležel ve dveřích.

96 Noe se ve Starém zákoně postavil ve dveřích korábu. Ó, poslouchajte, chci vám něco říci! On se postavil ve dveřích a kázal pokání a spravedlnost lidem, kteří se mu posmívali. A přes ty dveře, ve kterých stál, nikdo nemohl vejít do korábu, vyjma těchto jedněch dveří. Do korábu vedly pouze jedny dveře.

97 A je jenom jedna cesta! V pořádku, bratře Stickere. Je jenom jedná cesta, která vede do Kristova těla. Jsou jenom jedny dveře do Církve živého Boha, a Ježíš je těmi dveřmi! Já jsem Dveře. Já jsem Cesta. Cesta, která vede ke dveřím. Já jsem dveřmi do ovčince.

98 On tomuto církevnímu věku řekl: „Hle, postavil jsem před tebou dveře otevřené.“ Řekl to tomu metodistickému církevnímu věku, a oni

se od toho odvrátili a odešli do organizace. „Hle, postavil jsem před tebou dveře otevřené.“ Tak tedy, potom co přijali posvěcení, On řekl: „Hle, postavil jsem před tebou dveře otevřené,“ což je Duch svatý. „Jedním Duchem jsme všichni (co?) pokřtěni do jednoho těla, jímž je Kristus.“ On postavil před Metodistickou církev poselství a oni se vůči tomu stali neteční. Oni přišli až k posvěcení a odmítli Ducha svatého. Pamatujete si na to? Tyto „otevřené Dveře“.

⁹⁹ Jakým způsobem se můžeme dostat do Krista? Jedním Duchem, svatým Duchem, který je Kristovým Duchem. Vešli jsme ne podáním ruky, ne pokropením, ale jedním křtem, svatým Duchem jsme byli všichni pokřtěni do jednoho těla a stali se účastníky tohoto těla. Pokřtěni jedním křtem Ducha svatého do těch Dveří.

¹⁰⁰ Tyto Dveře jsou umístěné v nebi, tyto Dveře, když on pohlédl vzhůru, uviděl Pána Ježíše. Zaposlouchejme se nyní do té následující části. Tyto Dveře, Pán Ježíš.

A hle, v nebi byly otevřené dveře. A ten první hlas... který jsem slyšel... hlas jako polnice.

¹⁰¹ Nyní se tato scéna mění. Ján pozoroval Patmos, a teď pohlédl vzhůru. Proč? On vidí něco, co se odehrává tady na zemi (tyto církevní věky), všech těchto sedm církevních věků, a když došel do konce, dívá se na ty církevní věky, potom, pak, když se tyto církevní věky zastavily, uslyšel mocný hlas. Vzhlédl k nebi a uviděl otevřené Dveře, a ten první Hlas zazněl jako polnice. V pořádku, ta scéna se změnila z Patmosu na nebe.

¹⁰² Ten Hlas byl tímtež hlasem, který se procházel uprostřed sedmi zlatých svícňů; tentýž Hlas, ten Hlas se nezměnil. Ale, ten Hlas, kde byl tento Hlas slyšen na začátku? Kolik z vás si na to vzpomíná v tom prvním církevním věku? Za ním. „A v den Páně jsem byl ve vytržení Ducha,“ Zjevení 1:10...?... „V Duchu.“ Přeskočíme teď zpět do Zjevení 1:10 a 13. „A v Pánův den jsem byl ve vytržení Ducha a uslyšel jsem za sebou mocný hlas, jako zvuk polnice. Obrátil jsem se tedy, abych viděl ten hlas a spatřil jsem někoho stojícího uprostřed sedmi zlatých svícňů.“

¹⁰³ No, a když mu ukázal celé tajemství těchto sedmi zlatých svícňů (jak drží těch sedm hvězd, a tu bílou paruku, a tak dále; Jeho nohy jako z mosazi a oči jako plamen; tyto symboly), pak uslyšel ten stejný Hlas (jaký?), který promlouval z Nebe. A on se podíval nahoru a uviděl otevřené Dveře. Ó! Dveře otevřené do Nebe! Jak tam můžeš vejít?

Skrze Krista Ježíše, těmito jedinými Dveřmi, jedinou Cestou, jiná cesta neexistuje.

104 „Každý člověk, který tam vleze jinou cestou, je zloděj a lupič.“ A v podobenství o tom muži, který tam vlezl na svatební večeři bez roucha, byl shledán vinen, a pak spoután a vyhozen do vnější tmy. Existuje pouze jediná Cesta, jak přijít na svatební večeři. Myslím, že jsem o tom nedávno kázal. Kdykoliv ženich... Když se člověk v té dávné době ženil, musel rozeslat pozvání a musel sám opatřit tato roucha. A proto, když tam uviděl toho muže, sedícího za stolem při večeři... Kolik z vás si vzpomíná na to podobenství? Jistě, vy, kteří čtete Bibli. A on našel během té večeře za stolem muže bez svatebního roucha.

105 Co to znamená? Ženich stojí ve dveřích a všichni přicházejí s pozvánkou. „Nikdo nemůže přijít k Otci, jedinež skrze mne. Všechny, které mi dal Otec nebo pozval, přijdou ke mně.“ A tady oni přicházejí, odevzdávají svou pozvánku a ženich dohlíží na to, aby každý vypadal stejně. To je zvláštnost onoho dobrého starodávneho náboženství Ducha svatého, ono způsobuje, že všichni vypadají stejně. Bez ohledu na to, jestli jsou chudí, otroci nebo svobodní, tmaví nebo bílí, muži nebo ženy, oni jsou všichni jedno v Kristu Ježíši. A ženich stal ve dveřích a přijímal pozvánky a vkládal na ty jednotlivce roucha, aby bohatý a chudý, všichni vypadali stejně. Tak je to v království Božím, tam není rozdíl mezi velkým a malým; všichni jsou stejní, všichni jedno v Kristu.

106 No, a co si myslíte, že se stalo, když přišel ženich a našel muže sedícího bez svatebního roucha? Řekl: „Příteli, jak ses sem dostal?“ A on oněměl, a to byl důkaz, že přišel jinudy a ne Dveřmi. Přišel oknem nebo zadními dveřmi. A On ho nazval přítelem, což nasvědčuje tomu, že byl členem církve: „Příteli, jak ses sem dostal bez svatebního roucha?“ No, toto řekl sám Ježíš. Nechal zavolat vratného a řekl: „Svažte mu ruce a nohy,“ a byl uvržen ven, do té nejzazší temnoty, kde bude pláč a nářek a skřipání zubů. To jsou Slova samotného Krista: „byl vyvržen ven“. Tudíž je to důkaz, že bez svatebního roucha, on vstoupil nějakou jinou cestou mimo Dveře. Kdyby přišel Dveřmi, pak by obdržel svatební roucho.

107 Ó, zaposlouchajte se do toho! Tedy, jestli je svatebním rouchem křest Duchem svatým, jak můžeme být představeni jakýmkoliv jiným způsobem? Jestliže v prvním církevním věku bylo potřeba přijít skrze Dveře, Krista Ježíše, byt pokřtěn ve jménu Ježíše Krista a přijmout křest Duchem svatým, obléknout se do svatebního roucha, jak můžeme

přijít nějakou jinou cestou? Jestliže přicházíte skrze metodisty, baptisty, nebo skrze letniční, nebo kteroukoliv jinou denominaci, budeš spoután a uvržen do té nejzazší temnoty. Musíš přijít skrze Krista Ježíše, Cestu, Dveře, Pravdu a Život. Amen!

¹⁰⁸ V pořádku, ten stejný Hlas, Zjevení 21... Zjevení 1:10 a 13. Chci, abyste si všimli, tentýž Hlas, který slyšel, jak k němu mluvil zřetelně jako polnice. Víte, jak zní polnice, dává srozumitelný zvuk. Co znamená polnice v Bibli? Válku. Pokaždé, když slyšíte ve válce zvuk polnice... V biblické době její zvuk znamenal válku, nebo zjevení nebo něco se mělo dít.

¹⁰⁹ Tedy on... Když skončily církevní věky a všechno bylo hotové, připravené pro děj této čtvrté kapitoly, tyto církevní věky byly ukončeny. On opustil zemi, vidíte. Pamatujte si, ten Hlas, který k němu mluvil zezadu, zprostřed těch sedmi zlatých svícňů, ta práce byla ukončena. A nyní ten samý Hlas promlouval z Nebe. Co to znamená? On vykoupil svůj lid. Jeho pozemské dílo bylo skončeno a On se nacházel ve Slávě a volal na Jana: „Vystup sem!“ Amen! To způsobuje, že bych v tom předvečeru Nového roku křičel. Ó, aj! Tak je to. Vidíte, hotovo: „Vystup sem!“

¹¹⁰ Válka! To je dějiště velkého boje; lidé, kteří odmítli Boží poselství, odmítli svatého Ducha, posla sedmi věků. Tomu, kdo odmítl toto poselství milosti, nezůstalo nic, kromě připraveného soudu; ó, zatímco se On chystá vylít na zemi rány. „Vystup sem a ukážu ti, co se musí stát potom. Chystám se na ně vylít svůj hněv, na ty, kteří odmítli Krista, bezbožné hříšníky.“

¹¹¹ Pozorujme tu scénu. Ó, v průběhu večera toho stále více a více uvidíme. Nemůžeme obdržet všechno tady, ale musíme uvádět do vztahu jedno místo s druhým. Bude to hrozná věc pro ty, když zazní poslední polnice a když bude dobojována poslední bitva a když bude ukončeno poslední kázání a poslední píseň dozpívána, a my se postavíme před soudním stolcem Kristovým. Budete pak tázáni: „Proč jste to nepřijali? Co jste udělali s Životem, který jsem vám daroval?“ Budete tázáni, abyste vydali z toho počet. A co pak?

¹¹² Už jste mne slyšeli zpívat tuto píseň, nebo se o to pokusme:

*Co pak? Co pak?
Až veliká kniha otevře se, co pak?
Kdy ti, jež odmítli Poselství,*

budou požádání vydat počet? Co pak?

113 Budou tam stát, tak jistě, jakože je tato Kniha napsána. Vy — vy tam budete stát a budete tázání proč? Ó, sluší nám, můj bratře, sestro, sluší se nám, jakožto synům a dcerám Božím, abychom prověřili sebe sama každou hodinu dne. Pavel řekl: „Umírám denně. Nejsem už živ já, ale Kristus žije ve mně.“ Prověřte se, protože neznáte hodinu, kdy můžete být předvoláni, abyste se zodpovídali na Výsostech.

114 Tak tedy, „uslyšel hlas polnice“. V pořádku. Poznamenejte, poznamenejte si, co Jan tady řekl, v té poslední části 1. kapitoly:

... první hlas... zněl jako polnice, jak se mnou mluvil a říkal: „Vystup sem...”

Pojď sem. Ukázal jsem ti církevní věky na zemi; teď vystup sem, chtěl bych ti ukázat něco, co se děje zde.

115 Vidíte, Kristus opustil zemi, odešel do Slávy, církevní věk se skončil, a to je důkaz, že Duch svatý tady skončil. A On odešel do Slávy a volá na Jana, aby tam vstoupil a že mu ukáže, co se ještě má stát. „Vystup sem.“

116 Tak tedy, všimněte si Jana, ve 4. kapitole... ve 2. verši. Všimněte si teď na okamžik, co k tomu Jan přidal:

A hned... [Amen!]

117 Ó, pokud se chovám divně, cítím se prostě dobře. Jan dodal:

... hned jsem byl ve vytržení Ducha...

118 Když slyšíš Boží hlas, který k tobě mluví, něco se děje. Amen! Ó, už se vám to také stalo? Mně se to stalo před jedenatřiceti léty a nezůstal jsem už ten sám. Ó, On řekl: „Přijďte ke mně všichni, kteří pracujete a jste obtíženi a já vám dám odpočínutí.“ To mne proměnilo.

119 Jan řekl:

... hned jsem byl ve vytržení Ducha... [Jakého ducha? Ducha svatého. Ó!...] byl jsem ve vytržení Ducha; a hle, v nebi stál trůn a na tom trůnu někdo seděl.

120 Rozumíte, Jan teď opouští tuto zem. Kristus opustil tuto zem (... ve formě Ducha svatého) a vrátil se zpátky do těla. Dnes tam toto tělo sedí jako památník, jako oběť. Dostaneme se do toho dál v této kapitole. Ale Duch Kristův sestoupil, aby žil v Církvi, aby žil v nás.

121 Tak tedy, ihned potom, co mu ukázal konec věku svého díla zde, vystoupil na nebesa a řekl: „Ukážu ti, co se má stát potom, po církevních věkách,“ řekl, „Jane nemohu tady s tebou déle mluvit, protože z toho místa ,dole‘ jsem už odešel, vystoupil jsem výš. Pojď sem ke mně!“ Amen! „A já ti ukážu, co se stane potom.“ Ó, aj! Ó! Byl vytržen ve vidění, byl vychvácen do Slávy.

122 Jeho zkušenost se musela v něčem podobat té Pavlově. Pokud si děláte poznámky, je to ve 2. Korintským 12:2–4. 2. Korintským... 2–4. Pavel byl jednoho dne vychvácen, také ve vidění. Víte o tom? A viděl věci, o kterých se mu neslušelo ani mluvit; čtrnáct let se o tom vůbec nezmínil. Rozumíte? Ale všimněte si tady tohoto rozdílu mezi nimi.

123 Když to Pavel viděl, bylo mu zakázáno o tom mluvit, nebo to veřejně vyslovit. Ó, aj! Nevěřím, že by to mohl porušit. (Protože jednou jsem měl takový malý výlet a nejsem ani nebudu schopen se přes to dostat.) Rozumíte, on viděl věci, o kterých nemohl mluvit. Domnívám se, že nenašel pro to vhodná slova, on byl vychvácen do třetího nebe.

124 Jak odlišné to bylo, když byl vychvácen Jan, potom co uviděl Ježíše, bylo mu... Řekl: „Napiš do knihy, co jsi viděl a dej to zpět, pošli to zpátky do církví,“ Pavlovi bylo zakázáno mluvit a Jan byl dokonce vybídnut, aby to vložil do knihy a aby to mohlo provázet ty věky. Ó, aj! Teď je to zjeveno. Bude to zjeveno v těch posledních dnech. Nebylo to zjeveno v jeho dnu, je to zjeveno teď, zatímco postupujeme kupředu.

125 Ó, a všimněte si, Jan, který byl vzat nahoru, ihned po církevních věkách, byl předobrazem vytržené Církve. Okamžitě potom, kdy skončil církevní věk, ten Laodicejský církevní věk, přichází vytržení. Církev odchází obdobně jako Jan do přítomnosti Boha. Ó, to prostě upoutává mou duši. Vychvácen, při vytržení Církve! A to řeklo... Toto místo, tato kniha Zjevení byla napsána, vidíte, na konci církevního věku.

126 Nyní tu mám něco malého a chci vám ozřejmit něco, co bylo starým zádrhelem po dlouhou dobu mezi mnohými křesťany. A já jsem si dnes pomyslel... Když jsem studoval, poznamenával texty Písma, vyhledával jména, různé barvy a věci, k tomu se za chvíli dostaneme, tato duha, tyto symboly, a tak dále. Dělal jsem si poznámky z Písma, abych do toho mohl nahlížet, a zmiňovat se o tom, zatímco budeme tím procházet. Protože obvykle, když mám mluvit o něčem jako je toto, pak... pak je to poněkud odlišné, snažím se to poznat srdcem. Ale tímto způsobem, když máte málo času, chci se o tom zmiňovat, protože to musí naprosto souhlasit se všemi místy Písma, tam i pozpátku.

127 Tak tedy v Matouši 16:13 shledáváme, pokud si chcete toto Písmo poznamenat. Matouš... pokud se chcete vrátit... jestliže si to chcete přečíst, otevřeme si to. Matouš 16:13. Vrátime se k tomu a přečteme si to, pak nabudeme jistotu. Matouš 16. kapitola a 13. verš. Zaposlouchejme se do toho pozorně, když čteme 16:13: „Když Petr přišel...” spíše:

Když pak Ježíš přišel do končin Cesareje Filipovy, zeptal se svých učedníků: „Za koho mne, Syna člověka, mají lidé?”

A oni řekli: „Někteří za Jana Křtitele, jiní za Eliáše a jiní za Jeremiáše nebo za jednoho z proroků.”

A On jim řekl: „A za koho mne máte vy?”

Šimon Petr mu odpověděl: „Ty jsi Kristus, ten Syn živého Boha.”

Ježíš mu tedy řekl: „Blahoslavený jsi, Šimone, synu Jonášův, protože toto ti nezjevilo tělo a krev, ale můj Otec, který je v nebesích.

A já ti říkám, že ty jsi Petr a na té skále postavím svou církev a brány pekla ji nepřemohou.

Dám ti klíče nebeského království, a cokoli svážeš na zemi, bude už svázáno v nebi, a cokoli rozvážeš na zemi, bude už rozvázáno v nebi.”

Tehdy své učedníky přísně napomenul, aby nikomu neříkali, že On, Ježíš, je Kristus.

128 Poslouchejte teď pozorně. V pořádku: „Pro tuto chvíli... Od této chvíle On začal...” Chci předložit ještě jiný... Můžete si to přečíst, je to 28. verš, ten zbytek si můžete přečíst doma.

Amen, říkám vám, že někteří z těch, kdo tu stojí, rozhodně nezakusí smrt, dokud nespatří Syna člověka přicházet v Jeho království.

129 Ó, pomyslete na to! „Někteří z těch, kdo tu stojí, někteří ze stojících tady, nezakusí smrt, dokud nespatří Syna člověka přicházet v Jeho království.” Jaká výpověď? Kritik se toho chopí velice rád a jenom dokáže, jak je tupý, vidíte, jak se chce toho zmocnit, a ono se to stalo, a oni o tom neměli ani tušení. Rozumíte? Dobře.

130 Po tomto Petrově vyznání skály, o kterém víme, že to bylo jeho vyznání... On postaví svou Církev na té stejné skále. Ne na Petrovi, který je malým kamenem, jak se to pokoušejí tvrdit římští katolíci, ale Petrovo vyznání zjevení, to je ta Církev. Bůh to zjeví; to není vyznání tohoto muže, protože on se později stal odpadlíkem. Stejně tak to není Jeho vyznání jakožto Syna Božího; protože oni věděli, že On byl Synem Božím, Petr to právě řekl. Ale bylo to následovně: Zjevení, které mu bylo zjeveno z nebe, že On byl Syn Boží. Řekl: „Krev a tělo tě toto nenaučily, ale můj Otec v nebi ti to zjevil. A na této skále, skále vyznání, postavím svou Církev, a brány pekla ji nezdolají... nepřemohou ji.“

131 Doufám, že přespříliš nenatahuji čas, chtěli bychom se do toho rovnou pustit. Chceme vidět, jak to stéká rovnou do lidského nitra. Zrovna teď máme před sebou ten krásný příběh, pokud jsme ho schopni pochopit. Dobře. Ano, vyznání skály. To, co Petr... On postaví svou Církev na Petrově vyznání. A On řekl: „Jsou tu někteří, ze stojících, kteří nezakusí smrt, dokud nespatri Syna Božího přicházet v Jeho království.“

132 Tedy, zapamatujte si, On řekl „někteří“, to znamená více než jeden, souhlasíte? Někteří by řekli mnozí, „více, než jeden“. Ale nyní pohledte, stali tam všichni Jeho učedníci a On se ptal každého z nich, co si o tom myslí? „A co si o tom myslíte?“ A On řekl: „Jsou tu někteří ze stojících, kteří nezakusí smrt, dokud nespatri Syna člověka přicházet v Jeho království.“ Ó, aj! Co za výrok! Pomyslete, bylo to řečeno před dvěma tisíci léty. Jistě, bylo.

133 Je Boží Slovo neomylné? Každé Slovo, které On řekl, se uskuteční.

134 Tak tedy, pokud se chceme obrátit do 17. Matoušovy kapitoly, tady je ten další *příběh*. On vzal... Několik dnů poté On vzal Petra, Jakuba a Jana na horu, stranou, aby byli svědkové. Petr, Jakub a Jan; a oni uviděli království Boží přicházející v moci a uviděli příchod království Božího na zkoušku. Amen! Oni spatřili a pozorovali již dopředu přicházející království Boží, uvedení do Tisíciletí. Uviděli to na zkoušku.

135 Před nějakým časem... Skupina kazatelů, jedním z nich byl, Oral Roberts. Když Cecil B. DeMille napsal těch *Deset přikázání*, zavolal bratra Shakariana, bratra Robertse a mnoho kazatelů této země, každého kazatele, který mohl přijet, a pozval je, aby přišli do studia předtím, než byl tento film zveřejněn, aby to mohli spatřit dřív,

než to mělo být zveřejněno, a museli zaplatit za lístek 25 dolarů. Ale on řekl: „Uvidíte tu předpremiéru,“ aby mohli vyjádřit svůj názor nebo nějakou kritiku nebo připomínku, a tak dále. Shlédli to dřív než veřejnost.

136 A Ježíš řekl: „Jsou někteří, kdo tu stojí,“ (amen!) „kteří nezakusí smrt, dokud nespatri Boží království přicházející v moci,“ spíše, „nespatri Syna člověka přicházet v Jeho království!“ Neuvidí Syna člověka přicházet v Jeho království. Několik dnů poté vzal Petra, Jakuba a Jana a vystoupil s nimi na vysokou horu a byl před nimi proměněn. Ani slunce, které svítilo, se nemohlo vyrovnat Jeho rouchu, jež měl na sobě. Kolikrát jsme se už toho dotkli v podobenství a sledovali to v Bibli!

137 Můžete vzít jeden odstavec Písma a pomocí něj propojit celou Bibli. Ano, pane. Nebude nikde ani jediný únik. Všechno je zamazáno Boží moci. Dábel se kolem toho nemůže protlačit, i kdyby musel. To je pravda. On nemůže vstoupit do těchto svatých lidí, kteří vystavili svoje svědectví a uvěřili v Boží království a vzali každé Písmo a pomazali to mocí Ducha svatého a obmyli to v krvi; svět nemůže do toho proniknout, dábel se nemůže do toho dostat. Oni zemřeli, a jejich život je skryt v Kristu skrze pečeť Boží, skrze Ducha svatého. Jak je potom může dábel obtěžovat? V takovém stavu se oni nacházejí teď.

138 Na tomto místě tedy viděl příchod nebo předpremiéru a co bylo to první... kterou věc viděl? První věc, kterou uviděl, byl příchod Mojžíše, který reprezentoval zesnulé svaté, kteří budou vzkříšeni. Stál tam Eliáš, takto.

139 Ó, chci, abyste se všimli toho, co se stane. Prvně tam byl Mojžíš; to je všech šest věků, které zesnuly, šest církevních věků. Nejen on, byl tam také Eliáš; posel posledního dne se svou skupinou, protože to byli ti proměnění, vytržení. Amen! Tak tedy, v budoucnu; v očekávání příchodu.

140 A co ti všichni...? Všichni se shromáždili s Ním. Ó, aj! Co to bylo? Splnilo se Jeho zaslíbení vůči Petrovi, Jakubovi a Janovi. To souhlasí. Neboť On řekl: „Jsou někteří, stojící tu, kteří nezakusí smrt, dokud nespatri Syna člověka přicházet v Jeho království,“ a oni to uviděli již dopředu. A potom po zmrtvýchvstání...

141 Chtěl bych vám ukázat ještě jednu věc; poté, co Ježíš zemřel a byl pochován, u svatého Jana 21:20. Někteří kritici se toho chopili už v raných dnech. Vyjasněme si to teď, když jsme zrovna u toho. Ve svatém

Janu 20:21. Ježíš se setkává se svými učedníky, krmí je rybou na ohništi a chlebem. A když oni dorazili ke břehu, Jan spočinul na Jeho prsou; a Petr mu postavil otázku: „Co bude s tímto mužem?“ Ježíš miloval Jana, Jan byl muž lásky. A on se zeptal: „Co se stane s tímto mužem? Jaké bude jeho postavení? Jakou bude mít budoucnost?“

¹⁴² A Ježíš mu řekl: „Co je ti po tom, chci-li, aby zůstal, dokud se nevrátím? Co ti do toho?“ A učedníci udělali chybu, protože řekli: „Ježíš řekl, že bude žít až do příchodu.“

¹⁴⁴ Ale Ježíš neudělal žádnou chybu. Právě tu ve Zjevení 4. kapitole Kristus dodržel své Slovo! Vzal si Jana do nebe a předvedl mu již dopředu celou tuto záležitost. Sláva! On shlédł tu přehlídku. Viděl to tak, jako kdyby žil na zemi a viděl procházet kolem celou církev a příchod Páně, celou knihu Zjevení. Ó, aj!

¹⁴⁵ Vidíte, jak neklamná jsou Jeho zaslíbení? Tak tedy, vy jste vybráni... Jakubovi to nebylo dáno; Janovi ani nikomu z těch ostatních; nedovolil to uvidět ani Pavlovi, neřekl mu to, nikomu.

Řekl: „Co je ti po tom, chci-li, aby zůstal, dokud nepřijdu.“

¹⁴⁶ A jelikož oni toto říkali, On si vyvolil Jana a vzal jej nahoru a ukázal mu to všechno dřív, než zemřel, jako kdyby toto všechno přežil. Ukázal mu, jaké to bude! (Bratře Pate, není to nádherné?) Ó, hleďte, vzal jej nahoru. Právě tady, na začátku 4. kapitoly ve 2. verši, je to zdůvodněno. „Ukázal mu věci, které byly a které jsou a které se potom mají stát.“ Ukázal mu církevní věk, příchod Židů, vylití ran, vytržení, opětovný příchod a Tisíciletí a věčný domov Jeho spasených; jako kdyby toto všechno tady dole prožil, viděl jak se to všechno dělo. Vidíte? On ho prostě vzal a ukázal mu film, který natočil a dovolil mu toto všechno uvidět již dopředu. Ó, aj!

¹⁴⁷ On byl vychvácen. Dodržel své zaslíbení, ve Zjevení 4:2. Před svou smrtí byl vychvácen v Duchu a on viděl tyto věci jako kdyby žil. Uviděl to všechno již dopředu. Tak on uviděl ve vidění přesně to, co se mělo dít a co se stane na zemi od toho času až do příchodu Pána Ježíše. Ukázal mu to ve vidění.

¹⁴⁸ Pak tedy učedníci... On nikdy neřekl, že přijde v tomto věku. On řekl: „Co je ti po tom (jinými slovy), jestli on zůstane, dokud nepřijdu?“ Pak ho vzal nahoru a ukázal mu již dopředu tyto věci a ukázal mu, co se má stát. Ó, to se mi líbí. Ó, aj!

Všimněte si teď, podívejme se, co to vlastně bylo

A hned jsem byl ve vytržení Ducha: a hle v nebi stál trůn a na tom trůnu někdo seděl.

¹⁴⁹ Zde je ten „Hlas“, který ho zavolal. Ó, ten Hlas! Ó, nemohu se od toho prostě vzdálit. Hlas Toho, který byl za ním. Pak pohleděl dolů a On mu ukázal všechny církevní věky, protože on stál uprostřed církevních věků, sedmi zlatých svícňů. Pak uslyšel ten Hlas, potom co skončily církevní věky, ten Hlas opustil zemi, šel nahoru, a když přišel do Slávy, on uslyšel, jak říká: „Vystup sem a ukážu ti, co se musí stát potom.“ Ó, aj!

¹⁵⁰ Ten Hlas! Chceme mluvit o tom Hlasu dnes večer, mám tady poznamenáno několik míst Písma. Pojdme do 1. Tessalonicenským 4 a poslouchejme, co nám chce tento Hlas říct. Ó, všichni víme, co On řekne, aniž... dřív než to přečteme, že ano? Víme, co se stane. „Neboť polnice Boží zazní a mrtví v Kristu vstanou.“ Souhlasí to? Podívejme se rovnou do 1. Tessalonicenským 4:16 a 17, „Hlas“, ten Hlas byl hlasem Kristovým. Je to pravda? Hlas Kristův.

Vždyť až zazní Boží polnice... a mrtví v Kristu vstanou jako první.

Potom my, kdo zůstaneme živí, budeme spolu s nimi v oblacích uchvácení do vzduchu vstříc Pánu; a tak budeme navždycky s Pánem.

¹⁵¹ Ten stejný Hlas, který vyzval Jana, aby vystoupil nahoru, ten stejný Hlas, který řekl Janovi: „Pojď sem,“ je tímtež Hlasem, který jednou zavolá k sobě Církev; Amen, zavolá k sobě Církev.

¹⁵² Tentýž Hlas, který vyzval Jana, aby vystoupil nahoru, je tentýž Hlas, který vyzval Lazara z hrobu, tentýž Hlas archanděla. Kristus je Hlasem archanděla, „Hlas archanděla“, vidte, ó ten Hlas Kristův jako polnice zavolal k sobě Jana, aby vystoupil nahoru, tentýž Hlas, který zavolal k sobě Lazara. Už jste si všimli, jak u Lazarova hrobu promluvil hřmotným Hlasem. (On neřekl: „Lazare,... pojd'... ven.“) „LAZARE, POJĎ VEN!“ To jej vyvolalo zprostřed mrtvých.

¹⁵³ A on odpověděl: „Zde jsem.“ A vyšel zprostřed mrtvých, i když byl mrtvý a jeho tělo bylo v rozkladu.

¹⁵⁴ Tentýž Hlas řekl Janovi: „Pojď sem, ukážu ti věci, které se mají stát.“

¹⁵⁵ Tentýž Hlas zazní, kdy zemřelí v Kristu vstanou: „Neboť polnice...“ Polnice! Čím je polnice? Kristův hlas, tentýž, který zazněl a

zavolal jej k sobě nahoru. On uslyšel ten Hlas jako polnici a řekl: „Pojď sem!“ Vidíte, jaké to bude při vzkříšení? Bude to moment, okamžik. Jasný zvukný Hlas, a On zavolá k sobě Církev, zavolá „vyjděte odtamtud“. Ten velký svolávající Hlas! Bože, pomoz mi To v tom dni uslyšet.

¹⁵⁶ Jak jsem často říkával... Vím, jako smrtelník, Rodney, vím, že tam jsou přede mnou velké tmavé dveře, kterým se říká smrt. Při každém úderu mého srdce jsem o jeden úder blíž těmto dveřím. Jednoho dne musím do nich vejít. Ale nechci tam vejít jako zbabělec, s jekem a křikem. Chci tam vejít zahálený rouchem Jeho spravedlnosti, s vědomím, že jsem Ho poznal v moci zmrtvýchvstání; a že jednou až On zavolá, já vyjdu zprostřed mrtvých; když mě zavolá, abych se ukázal na Výsostech, když Boží polnice zazní, a mrtví v Kristu vstanou. Pokud budu naživu, pak budu proměněn v jedné chvíli, v okamžiku, a půjdu spolu s těmi ostatními v ústřety Pánu na povětrí. Polnice Boží: zvukná, jasná, hlasitá. Ó, to bude totéž, úplně to stejné při Jeho příchodu.

¹⁵⁷ Není v Tom žádný nejistý zvuk. Nebylo v tom nic nejistého, když Jan uslyšel ten hlas: „Pojď sem!“ A on přišel. Amen.

¹⁵⁸ Když Lazar, uprostřed smrti, v hrobě; a jeho duše někam čtyři dny putovala, nevím, kde se nacházela, myslím si, že nikdo z nás to neví. Ať byla kdekoli, vždyť na tom vůbec nezáleží. On prostě jednou zavolal na muže, jehož kůži a tělo provrtali červi; on páchnul v hrobě. Ten jasný zvuk polnice řekl: „Lazare, vyjdi ven!“ A tady muž, mrtvý a už v rozkladu se zachvěl a krácel. Nebylo v tom nic nejistého, že ano, bratře? Žádná nejistota!

¹⁵⁹ Tataž věc existuje dnes večer, kdy jasný zvuk Hlasu volá: „Hříšníku, číš pokání, a já ti dám věčný život.“ Čiňte pokání, jeden každý z vás a nechte se pokřtít ve jménu Ježíše Krista na odpouštění hříchů a přijměte dar Ducha svatého. To je zvolání. Není v tom nic nejistého. Jsem svědkem toho, že to je pravda. Jsou tu i jiní svědkové, milióny dalších, kteří dosvědčí, že je to pravda. Když Bible přichází, Boží Slovo, každé Boží Slovo je polnicí. Každý zvuk Slova je polnicí, polnicí Evangelia. A když zaznívá, je to Pravda. Když ono říká: „Ježíš Kristus je tentýž včera, dnes i navěky,“ není v tom žádná nejistota. On je ten samý! Ano, pane.

¹⁶¹ „Čiňte pokání a ať se každý z vás pokřtí ve jménu Ježíše Krista a přijměte dar Ducha svatého.“ Není v Tom nic nejistého.

162 „Kdo slyší mé Slovo a věří Tomu, který mne poslal, má život věčný. Kdo věří ve mne, i kdyby zemřel, živ bude. Kdo žije, a věří ve mne, nezemře navěky.“ Věříš tomu? Nic nejistého v tom není, „živ bude“!

163 „Kdo jí tělo mé a pije Krev mou, má život věčný a já jej vzkřísím znovu v ten poslední den.“ V tom není nic nejistého; nic; je to neklamný zvuk.

164 Ó, já to vím, uslyšel jsem to zaznít jednou v mém bídném irském srdci, já starý bídný hříšník. Jak to vůbec mohlo pro mne být? Ale uvěřil jsem, že to byl jistý zvuk, přijal jsem to. A jsem svědkem, že to je pravdivé.

165 Jednou On zavolá znovu a my opustíme tento svět. Neboť neexistuje nic nejistého ohledně této trouby. Ano, pane. Ano, pane, nikde žádná nejistota.

166 On vydává zvuk dnes, když nás svolává, je to pokaždé totéž, když nám něco říká.

167 Vraťme se teď k tomuto verši:

A... hle, v nebi stál trůn... [2. verš]... a na tom trůnu někdo seděl.

168 Poznamenejte si, „trůn“, On seděl na trůnu. Už se déle nenacházel dole, uprostřed svícnu, na zemi. Nastalo vytržení. On byl ve Slávě, sedící na svém trůnu. Chci, abyste si dále v 5. kapitole všimli, že to nebyl trůn milosrdenství. To nebyl už déle trůn milosti, to byl trůn soudu. To nebyl trůn milosti, to byl trůn soudu, protože z něj vycházel oheň a blesky a hromy; už není déle milost (je ta tam), věk církve se skončil. „Kdo škodí, ať škodí dál; a kdo je spravedlivý ať dál koná spravedlnost a svatý ať se dál posvěcuje,“ už není déle trůn milosti.

169 Dnes Krev leží ještě na Trůnu a je slitovnicí pro každého hříšníka hledajícího milost. Ale onoho dne, pak už to nebude trůn milosti, bude to trůn soudu a zasedne na něm Bůh ve svém hněvu. „Kde... Jestliže spravedlivý stěží dochází spasení, kde se ukáže bezbožný a hříšník?“ Když se On zjeví na oblacích své slávy, dokonce hory se budou pokoušet najít místo úkrytu. A kde se pak ukážeme my?

*Ó, vzácný je ten proud,
jenž bělí mne nad sněh;
neznám jiný zdroj,*

krom krve mého Ježíše.

170 Ó, aj, jaká lekce! Žádný nejistý zvuk! A Jeho trůn:

... a na tom trůnu někdo seděl. [On už tady déle není.]

171 Tak tedy, to je další věc, to je důkaz toho, že Církev je vychváčena před velkým soužením. Vidíte? Proč? Tady On je na Trůnu slávy. A Církev je pryč, a pak On přichází v tom soužení. Vždy jsem to tvrdil.

172 Vždycky jsem říkal, že za dnů Noe, Noe byl v korábu dřív, než spadla první kapka deště. Lot byl ze Sodomy venku dříve, než spadl oheň. A Církev bude ve Slávě předtím, než spadnou atomové bomby. To souhlasí, dřív, než spadnou atomové bomby.

173 Namítnete: „A co s tím prvním?“ To se vztahovalo na pohany, ne na křesťany.

174 Tak tedy sledujte. Ó! On ukončil své dílo na zemi a vzal svou Církev a nyní On posílá soud.

Svět Ho odmítl a On posílá svůj soud. On a Jeho Církev odešli do Slávy.

175 Jan, tam na ostrově Patmos, zjevovatel k církvi, byl předobrazem Církve, která je povznesena do Slávy: „Pojď sem!“ Ukazuje...

Zeptáte se: „Copak on znázorňoval Církev?“

176 Jan byl zástupcem každého, jenž slyší toto Slovo. Amen. Jan reprezentoval Krev Ježíše Krista, svědectví Slova. On byl svědkem křtu Duchem svatým, měl osobní obecenství s Kristem a znázorňoval Církev v celistvosti; aby každý muž a žena, chlapec nebo dívka, kteří uvěřili v Krista a přijali Ho na stejných principech, mohli být jednou zavoláni: „Pojď sem!“ a vychváčeni před soužením. Pamatujte, soužení ještě nenastalo.

177 To je ten čas, zasednutí soudu. Janovi je nyní ukázáno, co se stane po věku Církve. Rozumíte? Tak to bylo.

178 Teď si ještě všimněte ve 3. verši, nebo ve 2: „A hle, v nebi stál trůn a na tom trůnu někdo seděl,“ teď, ten stejný Duch, který byl na zemi a odešel, odešel do Slávy, a seděl (tentýž Ježíš, který je dnes s námi) v milosti, odešel do Slávy a seděl na trůnu.

Ten, který seděl na trůnu, byl na pohled podobný kameni jaspisu a... karneolu; a kolem trůnu byla duha, na pohled podobna smaragdu.

179 Chystám se skončit, protože tu jsou ještě další bratři, kteří poslouží. Možná se k tomu vrátím ráno. A proto: „Na pohled podobný smaragdu.“ Ó, aj! Ó!

*Všude jsou lidé,
jejichž srdce hoří plamenem, (líbí se vám to?)
... Ohněm, který spadl o Letnicích
a který je očistil;
ó, On teď hoří v mém srdci,
sláva Jeho jménu!
Jsem tak šťasten, když mohu říct,
že jsem jedním z nich.*

180 Jan, vyzván a zavolán Pánem Ježíšem, což bylo zaslíbeno tehdy Bohem, že uvidí příchod Syna člověka. Petr, Jakub a Jan, a ti ostatní byli přítomni, když Ježíš promluvil, a řekl jim: „Jsou tu někteří stojící, kteří rozhodně nezakusí smrt, dokud nespatří příchod Syna člověka.“ On neřekl „všichni“, kteří tu stojí, ale „někteří“. A několik dnů poté šli a uviděli řád generální zkoušky vzkříšení a příchodu Páně.

181 Eliáš znázorňoval zemřelé svaté... myslím na Mojžíše, ty, kteří zmrtvýchvstanou. Eliáš znázorňoval ty přenesené. Mojžíš byl první a pak Eliáš. Eliáš měl být poslem posledního dne a s ním a jeho skupinou mělo přijít zmrtvýchvstání; mělo přijít... no, myslel jsem, že mělo přijít vytržení. Mojžíš představil zmrtvýchvstání a Eliáš představil skupinu vytržení. A oni se tam obě ukázali.

182 A po chvíli pozorování toho, co viděli, Petr řekl: „Postavme tady tři stany. Ať jdou někteří pod Zákon a někteří pod Eliáše a my pojďme (někteří z nás) touto cestou.“

183 A když oni ještě mluvili, ozval se Hlas a řekl: „To je můj milovaný Syn, Jeho poslouchajte.“ A když vzhledli, uviděli jenom Ježíše a všechno uvedeno do toho Jediného. Ó, a On byl tím Světlem a Pravdou a Cestou a Dvěřmi a Duhou.

184 Ó, zítra budeme mít lekci, pokud si bude Pán přát. Zítra se chopíme „soudu“; chopíme se „karneolu“, a uvidíme, co představovaly a jakou úlohu hrály. A vezmeme „jaspis“ a vezmeme... Všechny

jednotlivé kameny, a vezmeme to dolů přes Ezechiela zpět do Genesis a zpátky do Zjevení, a dostaneme se do prostředku Bible a provážíme to spolu, tyto jednotlivé kameny a barvy, a tak dále. A pak to spojíme s tímto a uvidíme, jestli to nebude souhlasit. Vidíte? Uvidíme, jestli to není ta stejná barva, prostě tatáž věc. A tentýž Duch svatý, tentýž Bůh, jenž ukazuje tatáž zmámení, stejné zázraky, a koná stejné věci, které zaslíbil!

185 On řekl Petrovi, Jakubovi a Janovi a těm ostatním, kteří tam stáli, všem svým učedníkům, řekl: „Jsou tady někteří z těch, kdo tu stojí, kteří rozhodně nezakusí smrt, dokud nespatri Syna člověka přicházejícího ve svém Království.“

186 Janovi řekl, řekl... Petr řekl: „Co bude s tímto? On... s tím, s tím chlapíkem, co se s ním stane?“

187 On řekl: „Co ti po tom, kdybych chtěl, aby uviděl můj příchod?“ A On mu dovolil žít a uvidět to! Zatímco ti ostatní už zemřeli a odešli, Jan zůstal naživu proto, aby uviděl na zkoušku příchod Páně v moci, celou scénu od jeho času až ke skončení soudů a do nastolení Tisíciletí. A Jan to viděl dopodrobna, až uplynulo Tisíciletí a začal věk Království. A proto On dodržuje své Slovo, že ano?

188 Budeme se věnovat počínaje 2. veršem. Bude-li Pán chtít, zítra začneme od 3. verše.

Skloňme teď naše hlavy.

189 Kolik z vás dnes večer v této modlitebně si uvědomuje, můj bratře, že budete jednou zavoláni, ať už jste hotoví, nebo ne? Ať jste připraveni, nebo ne, budete zavoláni setkat se s Bohem. Až se trouba bude chystat zaznít; a když se to stane, pak vám ona zazní k odsouzení a nebudete žít znovu, ale budete mučeni v ďáblově pekelné jámě možná milión let, nebo budete možná zavoláni na nebesa, abyste se setkali s oslavenými svatými.

190 Tak jistě, jak Bůh dodržel své Slovo vůči Petrovi, Jakubovi a Janovi; tak jistě, jak je dodržel vůči milovanému Janovi, zjevovateli; tak jistě, jak dodržel svá zaslíbení v církevních věkách; stejně tak jistě zaslíbil v těchto posledních dnech, že pošle pozdní déšť, který přinese na zem stejného Ducha, jako na zemi byl v Něk, že přijde Světlo večerního času a dokáže tutéž Moc, tatáž znamení a všechno, co On konal ve svém dnu, ukáže znovu v těch „otevřených dveřích“ v posledním dnu.

¹⁹¹ Zde To je! Máme To teď zrovna uprostřed nás, svatého Ducha, Ježíše Krista, toho samého včera, dnes i na věky. Vy jste... On vám káže, On vás učí, On se vám snaží ukázat, co je správné a co je zlé. Je to sám Duch svatý, který mluví skrze lidské rty a používá lidskou bytost a pokouší se prokázat milosrdenství a milost.

¹⁹² A pokud jste Jej ještě doposud nepřijali a nechtěli byste v tomto novoročním podvečeru, pozvednout ruce k Bohu a říci: „Bože dovol mi přijmout moc, která byla na Janovi zjevovateli, že když já budu zavolán, budu se moci ukázat před Tebou v pokoji, jako On“? Pozvedněte ruce. Bůh ti žehnej, Bůh ti žehnej. Všude v celé modlitebně. Bůh ti žehnej. „Připrav mě, abych mohl vydat počet, když mě zavoláš.“

¹⁹³ Náš nebeský Otče, v tom novoročním předvečeru... Už jenom dvě hodiny a bude to za námi, nastane Nový rok. Co jsme udělali v tomto roce, to jsme udělali. A mnoho věcí, jichž jsem se dopustil a za něž se stydím, činím z nich pokání, Pane.

¹⁹⁴ A je tu hodně věcí, které jsem udělal a kterým mnozí z bratří nerozumí. Mnozí z bratří na misijním poli nerozumí, proč jsem to takhle udělal. Ale, Otče, udělal jsem to, protože jsem byl veden to udělat. Prosím, Otče, abys mi nikdy nedovolil být zahanben k vůli tomuto vedení. Ale veď mne dál, Pane, abych pokračoval v tom, jak se cítím být veden. Pomož mi, Bože, protože upřímně hledám, abych poznal Tvou vůli. Abych byl schopen přinést (jak jsi mi to ukázal před mnoha léty, když jsem opustil tuto církev), Chléb života lidem na světě. Viděl jsem tuto velikou horu chleba a svaté v bílých rouchách přicházející ze všech končin země, aby jedli tento Chléb života. Ó, Bože, dovol mi... Ó, Bože, nedovol mi nikdy zanedbat nakrmit tvůj lid Chlebem života.

¹⁹⁵ Požehnej zde hladovějící duše, které pozvedly ruce právě teď. Ony hledají více tohoto Života. Prosím, abys je naplnil svatým Duchem, Pane, každého jednotlivce. Bože, udělal to. Udělal jim svá požehnání. Pomož našim bratrům všude.

¹⁹⁶ Požehnej naše bratry kazatele, kteří se teď během chvíle chystají sem přijít, ty další, kteří budou promlouvat. Modlíme se, Otče, aby moli přinést dnes večer Chléb života, zatímco my budeme pozorně a uctivě naslouchat tomuto Hlasu. Vyslyš, Pane.

¹⁹⁷ Požehnej nás. A ať ten Nový rok se rozbřeskne novou nadějí, přinese nové myšlenky, nová zjevení, novou moc, ó, a všechno ostatní. Ať pro nás, Pane, budou obnovena Tvá požehnání a zaslíbení.

Svěřujeme se spolu s naší modlitbou ve jménu Ježíše Krista do Tvých rukou. Amen.

Děkuji vám, moji bratři a sestry. [Bratr Neville hovoří, zatímco bratr Branham oslavuje Pána.] Sláva Pánu. Amen. Amen. Amen. Bellerovy tady. Bratra Beller, tam vzadu.

